

Foto: Valentijn te Plate

Bosanemones; een prachtige voorjaarsbloeiër die je tegen kunt komen in oude houtwallen en langs holle wegen.

Contributie 2018

Betaalt u uw contributie (nog) niet per machtiging, dan ontvangt u bij deze *Landschappelijk* zowel een acceptgirokaart als een machtigingskaart voor de betaling van uw contributie voor 2018. Door de machtigingskaart te gebruiken in plaats van de acceptgiro profiteert u van het gemak van het automatisch betalen en helpt u tevens mee onze administratiekosten te verlagen. Hierdoor komt weer meer geld direct aan ons landschap ten goede. Als u pas onlangs lid bent geworden, is het mogelijk dat u geen acceptgiro- en machtigingskaart aantreft. U krijgt deze dan afzonderlijk toegestuurd. Mogelijk heeft u deze inmiddels al ontvangen.

Foto: Valentijn te Plate

Terwijl de tijd verstrijkt en wij erover praten, verbleekt het landschap in een dikke mist.

Landschap uit het zicht verdwenen

Het lijkt erop alsof bestuurders door een grijze mist dwalen als het om natuur en landschap gaat. Het landschap is uit het zicht van de politiek verdwenen. In de praktijk komt dat erop neer dat het voor Nederlandse boeren bijna onmogelijk is om voor hun landschap te zorgen.

'Landschap', 'cultuurhistorie', 'kernkwaliteiten' – niemand weet meer waar dit om gaat. Er is dan wel een *Rijksdienst Voor Ondernemend Nederland* die de landschapsgelden uit Europa verdeelt en toeziet op de besteding. Maar daar lijken ze er alles aan te doen om de complexiteit huizenhoop op te stapelen.

Het woord 'landschap' ontbreekt in het regeerakkoord, behalve in woorden als 'bankenlandschap' of 'politieke en medialandschap'. En dat terwijl het landschap voor tachtig procent het gezicht van ons land bepaalt.

Dit maakt het voor boeren en betrokkenen wel heel moeilijk om voor ons

Verder lezen op volgende pagina

Agrarische cultuurhistorische landschapselementen als heggen, houtwallen en sloten horen alleen in Nederland niet tot de agrarische bedrijfsvoering, al staan ze er duizend jaar en dienden ze tot voor kort louter agrarische belangen.

Foto's: Valentijn te Plate

landschap te zorgen. Bijvoorbeeld omdat alleen in Nederland agrarische cultuurhistorische landschapselementen als heggen, houtwallen en sloten *niet* tot het boerenbedrijf horen. Ook al staan ze er duizend jaar en dienden ze tot voor kort alleen een agrarisch belang.

Europese willekeur

Europa kan er ook wat van: "Voor de regio's waar bepaalde elementen, met name heggen, sloten en muren (denk aan Ierland en Wales, Spanje, Portugal), van oudsher deel uitmaken van de goede landbouwmethoden op het gebied van teelten of grondgebruik, kunnen de lidstaten besluiten dat de oppervlakte van die elementen als een onderdeel van de volledig gebruikte oppervlakte moet worden beschouwd (en nu komt het) op voorwaarde dat die oppervlakte een door de lidstaten te bepalen totale breedte niet overschrijdt. Die breedte moet overeenkomen met een traditionele breedte in de betrokken regio en mag niet meer dan twee meter bedragen."

Oftewel regionale houtwallen met een traditionele breedte van pak 'm beet drie meter mogen niet. Traditionele maasheggen met een struweelbreedte van vier meter mogen evenmin, en ook geen enkele middeleeuwse sloot in Laag Holland breder dan twee meter mag tot de bewerkbare oppervlakte landbouwgrond behoren.

Maar zelfs als er wel elementen zijn – regionaal en traditioneel – die binnen die binnen deze volstrekt willekeurige maat vallen, worden die door de RVO buiten de agrarische bedrijfsoppervlakte gehouden. Niet in België, Frankrijk, Engeland of Ierland, maar wel in Nederland. Het wordt de Nederlandse boeren zo lastig mogelijk gemaakt om voor hun voorouderlijk landschap te zorgen. Roep in herinnering de slagschaduw door laagstaande zon, het winterseizoen dat zich het beste leent voor het maken van luchtfoto's. Stoere jongen of meid die dan nog landschapselementen kan opmeten die binnen de tweemeternorm vallen.

Provinciale blinddoek

Zelfs in Gelderland, de provincie met de meeste nationale landschappen, verzucht de gedeputeerde tijdens nota bene een debat over die nationale landschappen, niet te weten wat de kernkwaliteiten van die landschappen zijn. Bovendien vindt hij niet dat het een taak van de provincie is om de boeren te betalen voor de landschapselementen die zij op hun eigen grond mochten aanleggen. Die kernkwaliteiten zijn natuurlijk algemeen bekend en geen boer heeft landschapselementen aangelegd, hooguit geërfd uit een lange geschiedenis van boeren voor hem, maar de mist is dicht en de gedeputeerde heeft geen idee waarover hij praat.

Plots klinkt er uit de mist (zijn eigen mond) iets opmerkelijks en merkwaardigs: "Er is maar één plek in Gelderland waar het gelukt is om jarenlange contracten met boeren af te sluiten: in de Ooijpolder en in Groesbeek." Vreemd, omdat hij eerst zegt boeren niet te willen betalen, terwijl dit kennelijk in de

Ooijpolder en in Groesbeek wel gebeurt. En dat maar liefst voor 30 jaar! Vervolgens verzuimt hij op te biechten dat het daarna nergens meer gelukt is omdat hijzelf, de gedeputeerde, de regeling heeft afgeschaft.

Gemeentelijke kop in het zand

Wie zijn of haar hoop op de gemeentes gericht heeft, komt al even bedrogen uit. Ook daar dwaalt men in vette mist. In het Bernissegebied in de gemeente Nissewaard rooide het Waterschap Hollandse Delta maar liefst duizend knotwilgen zonder kapvergunning. De wilgen die in de jaren tachtig bewust werden aangeplant door hetzelfde waterschap, om de oevers van het riviertje en zijtakken vast te leggen. Deze werden nu geroid onder het voorwendsel dat ze overlast veroorzaakten door bladval in het water.

Om te voorkomen dat de wilgen nog zouden uitlopen, liet het waterschap de stompjes insmeren met gif (RoundUp). De wilgen die na veertig jaar net een leuk formaat begonnen te krijgen voor holenduiven, uilen en andere hollenbroeders en landschappelijk een uitdrukkelijke verrijking vormden zo vlak onder Rijnmond, waren hard op weg zelf cultuurhistorie te worden.

Veel gemeentes rekenen voor kapvergunningen geen legeskosten, met als motivatie dat men dan helemaal geen vergunning aanvraagt en gewoon illegaal gaat kappen. Het waterschap, overstelpt met boze brieven en telefoontjes, staakte de kap naar eigen zeggen onmiddellijk. Alleen vergat men de

aannemer ook daarvan op de hoogte te stellen, waardoor de kap nog een tijdje door ging...

Maar mocht iemand de moed hebben landschap te willen verfraaien door bijvoorbeeld bomen of hagen aan te planten, dan heb je een omgevingswetvergunning nodig waartegen iedereen bezwaar kan aantekenen. Er zijn zelfs gemeentes waar je dan bovendien legeskosten verschuldigd bent. Voor de aanplant van enkele landschapselementen kunnen deze kosten gemakkelijk in de honderden euro's lopen. Waar je kapvergunningen moet vergemakkelijken, moet je aanplant zoveel mogelijk ontmoedigen, zo lijkt het gemeentelijke advies.

Troebele geschiedenis

Ondertussen geeft de Rijksdienst voor Cultureel Erfgoed een ruim podium aan cultuurhistorici, die vrijelijk de naoorlogse geschiedenis van onbeschaamde kaalslag van ons landschap mogen vergoelijken. De naoorlogse ruilverkavelingslandschappen, waarvan de landschapsarchitecten tegen de verdrukking in nog iets trachten te maken. Iets waar zij zelf met grote frustratie op terugkeken en -kijken, werd door staatssecretaris Bleker recent in de uitverkoop gedaan. Het was maar een beetje schaamgroen, maar mocht als het aan de politiek lag geen cultuurhistorie worden. Terwijl de tijd verstrijkt en wij erover praten, verbleekt het landschap in een dikke mist. Als die mist ooit mag optrekken, zien we alleen nog de naaktheid van ons land.

Op dinsdag 13 februari jongstleden is de eerste boom in het project 'Charlemagne' in Nijmegen aangeplant. Het project betreft de herbesteding en herinrichting van een perceel grond in eigendom van de gemeente Nijmegen, tegenover McDonald's aan de Rijksweg in Malden. Ter compensatie van een bouwproject elders in Nijmegen is de bestemming van deze grond gewijzigd van agrarische naar natuurgrond. De gemeente heeft de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap gevraagd een plan te maken voor de inrichting van dit perceel. Het herinrichtingsplan is gemaakt in nauw overleg met omwonenden en betrokken partijen als Landgoed Grootstal, de bewoners van huis Kleinstal, scoutingclub De Batavieren, scoutingclub Traianus en Staatsbosbeheer.

De eerste twee bomen zijn aangeplant door wethouder Harriët Tiemens, samen met kinderen van beide scoutingclubs. Inmiddels zijn nog veertien bomen meer aangeplant en is langs de rand van het scoutingterrein extra beplanting aangebracht als buffer van het natuurterrein. Komend najaar wordt een naburig bosperceel opgeknapt, waarbij met name schadelijke Amerikaanse vogelkers wordt gekapt en geroid en er nieuwe aanplant plaats zal vinden. Alle getroffen en te treffen maatregelen zullen voor een belangrijk deel ten goede komen aan de das die in het gebied leeft.

Foto: Raymond Meussen

Eerste boom aangeplant in project 'Charlemagne' in Nijmegen

Alleen water blust de veenbrand

Midden in het Groene Hart staat sinds 1200 een waterorgel, en daar wordt aan gedraaid en op knoppen gedrukt. Daar heb ik de gebruiksaanwijzing laatst van gevonden. Dit handboek is in het Oudhollands. Het vergt dus enige vertaling, maar ik zal u een aantal delen uit die gebruiksaanwijzing geven.

“Wie veen ontgint”, is de eerste vaststelling, “vraagt om problemen. Eindigheid zelfs.” Hou dat vast: ik heb nog geen deskundige ontdekt die dat met mij oneens is. Als veen niet meer leeft, dan krimpt het namelijk; het slinkt in. Het oxideert op de meest letterlijke manier: het verbrandt. Of je veen nu afsteekt, voor in de kachel, of blootstelt aan zon en wind: het is om het even. Veen kan alleen in water geblust worden.

In ons landschap kun je niet gewoon boeren, als het een veenlandschap is. Het deint namelijk en het golft. Het drijft. Mijn eigen opa in Friesland deed het me voor. Hij zei: “Spring van de tractor.” Dat deed ik, en ik voelde dat ik weer terug opveerde. Letterlijk. Dus in zo’n landschap kun je niet gewoon boeren. Als je hier in het veenweidelandschap een ploeg in een schuur ziet staan die ook nog eens gebruikt wordt, dan weet je dat die boer bezig is het land van zijn kinderen te verwoesten. Ik zie nog steeds maïsteelt vanuit de trein en denk: waarom rijdt de boevenwagen daar niet voor? Het is spugen op het land.

Maar wie meren droogmaakt, en dat hebben wij gedaan in dit land, die heeft iets van almacht over zich, die wij met God delen. Dat klopt ook, want de Maori en de Inuit weten allebei, en alles wat daartussen woont ook, dat God weliswaar de wereld schiep, maar de Hollanders hun eigen Holland.

Waterschappen en dijkgraven zitten aan de knoppen van ons mooie waterorgel te draaien. Ik zie, bij nadere bestudering, ook knoppen die zwaar onder het stof zitten en vastgeroest lijken. De vergeelde tekstjes reppen van Veen-regeneratie. En andere zeggen: “Voorkom ten allen tijde leegloop of het weglekken van water.” Als ik met dat handboek in de hand naar buiten kijk, waar dan ook in het veenweidegebied in Nederland, zie ik dat die knoppen waarschijnlijk nooit gebruikt of beroerd zijn.

In het waterorgelhandboek tref ik de volgende zin aan: “De regeneratieknop dient te allen tijde aan te staan. Zet deze nooit uit!”

Hij staat uit.

“Deze zorgt er namelijk voor dat vaststaande delen van het veenweidegebied weer onder water komen te staan, weer blootgesteld worden aan vervening, en uiteindelijk kunnen worden ontgonnen om landbouwgrond te worden. Wanneer het lampje Ontginning van rood naar groen kleurt, mag u weer gaan malen.”

U snapt het inmiddels. Nieuwsgierig werd ik, en ik ging verder met lezen. “Voorkom leegloop en het weglekken van water.” “Als veenwinning niet tijdig gestaakt wordt, kunnen er meren ontstaan”, staat er. “Maal deze onder geen beding droog!” Dat hebben we wél gedaan. En nog erger.

Het enige verantwoorde beheer van deze putten van klei en zand is ze onder water zetten, of met zand volspuiten. En het enige geoorloofde gebruik is wonen op het water of in het ontstane duingebied. “Onder geen beding: landbouw.”

Dan valt mijn oog op de eerste regel van de gebruiksaanwijzing, en die regel kent u vast en zeker uit de handleiding van uw televisie, radio en laptop: “Lees eerst de gebruiksaanwijzing aandachtig en geheel door, voor u in het veen gebruik gaat maken van poldering. Neem en bewaar deze gebruiksaanwijzing zorgvuldig, voor raadpleging door latere generaties.”

Ik weet wel: na dat gevoel van Almacht, komt uiteindelijk de Zondvloed, de straf. Immers, je kunt een land wel maken, maar als je net zo afwezig blijft als die God die de rest gemaakt heeft, dan ziet het er donker uit.

Jaap Dirkmaat, Directeur Vereniging Nederlands Cultuurlandschap

Foto: Valentijn te Plate

Vergeet even de geitjes, de drie biggetjes en roodkapje; allemaal sprookjes! Veel belangrijker is de volwassenpraat over de wolf.

Ach, de wolf

Zo reed bij de **GERMANEN** Wodan op een wolf en wisten de Noormannen dat de Noorse god Odin eens door een reuzenwolf zou worden gedood. Odins zoon Vidar zou zijn vader pas kunnen wreken in het einde der tijden, en geen dag eerder.

- Voor de **JAPANNERS** was de wolf een beschermer van de rijst- en graanvelden omdat hij herten en wilden zwijnen doodde. Een talisman van de beeltenis van een wolf zou vruchtbaarheid brengen. Hoewel heiligverklaard ging de Japanse wolf toch ten onder en stierf hij begin 1900 uit.
- De **MONGOLEN** geloven dat zij afstammen van een hert en een wolf. God vertelde de wolf wat hij wel en niet mocht eten. Zo mocht de wolf in zijn leven duizenden schapen eten, maar hij begreep dit verkeerd en dacht dat hij duizend schapen moest doden om er één te mogen eten. Volgens de Mongolen verklaart dit waarom wolven vaak meer dieren doden dan opeten.
- Voor de **CHINEZEN** symboliseert de wolf heb- en roofzucht en voor de Azteken was de huilende wolf het teken van de god van de dans. Volgens de Romeinen verorberde de wolf geen kinderen, maar gaf ze hun de borst, zodat ze konden opgroeien om de stad Rome te stichten.
- De **NOORD-AMERIKAANSE CHEROKEE-INDIANEN** zagen in de wolf een dier met twee gezichten. De zwarte wolf in ieder mens werd gedreven door woede, afgunst, verdriet, hebzucht, zelfmedelijden, valse trots, arrogantie, leugens en nog veel meer negatieve eigenschappen. De witte wolf daarentegen, ook in eenieder van ons aanwezig, was het toonbeeld van liefde, hoop, vrede, trouw, nederig-

Foto: 123RF

heid, mededogen, grootmoedigheid en meer goede eigenschappen. Beide wolven zitten in ons allemaal, zo geloofden de Cherokee. Degene die je voedde, kreeg de overhand.

- De **CHRISTENEN** ten slotte zagen in de wolf het boze: de duivel, degene die de kudde van gelovigen verstroot.

Plots werd ergens in Nederland een wolf gesignaleerd, maar die bleek bij wijze van grap neergelegd. Later volgde een 'echte' wolf, die er een voorkeur aan gaf op klaarlichte dag fietspaden, woonwijken, de supermarkt en de industriehaven bij de Eemsmond aan te doen.

Wie zou geen beren op de weg zien bij zo'n brutaal beest dat elke avond het journaal haalde? Net als die wolvendeskundige die beweerde dat het natuurlijk gedrag was dat een wolf zich op klaarlichte dag in bewoond gebied liet zien. Je zou warempel gaan geloven dat zo'n wolf geitjes in een klok vindt, ieder kapje, blauw of rood, te grazen neemt en aan drie biggetjes begint nog voordat er één kan gillen als een mager varken.

Nee, dan die echte wolf die een onvoorstelbare prestatie leverde. Ergens bij Hardenberg stak zij in doodse stilte de grens over, passeerde drie provinciale wegen, een autosnelweg, weer twee provinciale wegen, een rivier, nog drie provinciale wegen en een snelweg, een kanaal met gruwelijk steile ijzeren damwanden, nog een provinciale weg, twee autosnelwegen, de Rijn, drie Duitse landswegen, weer in Nederland een snelweg, de Maas, nog een snelweg en nog twee autowegen om ten slotte België binnen te trekken. En niemand van de miljoenen mensen in dat gebied heeft haar gezien of gehoord.

Wolven hebben geen sprookjes of mythes nodig: ze zijn allebei!

Foto: 123RF

Met een samenstelling van meidoorns, sleedoorns en wegendoorns, wilde rozen, essen en hazelaars, hop en heggenrank, haagbeuken, eik en wilg zijn heggen zeker complex. In een Maasheg groeit alles van nature door elkaar heen of worden takken op oude ambachtelijke wijze door elkaar gevlochten. Zo ontstaat een weerbarstig geheel van in elkaar verstrengelde takken en doornen.

Maasheggen weerbarstig en complex

Maar even complex en weerbarstig is de beleidsvorming ten aanzien van de Maasheggen als gebied. Ruilverkavelingen hebben in het verleden het midden gehouden tussen kaalslag enerzijds en herstel en reservaatvorming anderzijds.

Een vallei, twee kanten

Aan de Limburgse kant kregen de overgebleven resten heggen uit de ruilverkaveling lang niet de zorg die ze verdienden. De Maasduinen lagen immers meer in de beleidsaandacht van gemeenten en provincies. Daarentegen is aan de Brabantse kant het laatste decennium juist steeds meer aandacht gekomen voor de Maasheggen. Zo verscheen er 'Ruimte voor herinnering in de noordelijke Maasvallei', gevolgd door 'Uitvoeringsprogramma Noordelijke Maasvallei'. Ook het vlechten van heggen heeft bijgedragen. Er worden hiervoor zelfs heuse kampioenschappen georganiseerd. Het initiatief voor een UNESCO-status kwam ook van Brabantse zijde. Ook de nadrukkelijke wens van de VNC om een agrarisch collectief te laten landen in het Maasheggengebied slaagde aan de Brabantse kant. Maar inmiddels is er ook beweging aan de Limburgse kant. De drie gemeentes Mook-Middelmeer, Gennep en Bergen aan de Maas trachten het beheer van de Maasheggen beter te regelen, te beginnen langs de wegen. Het agrarisch collectief Natuurrijk Limburg richt inmiddels ook zijn focus en extra geld op de Noord-Limburgse Maasheggen. En de gemeente Mook-Middelmeer heeft de VNC zelfs een Maasheggen-visie laten opstellen.

Foto: Valentijn te Plare

UNESCO-waardig

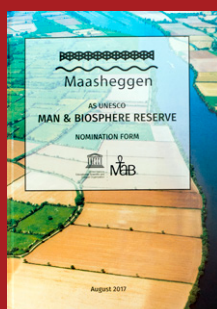
Wij van de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap proberen overall verbeteringen aan te brengen en meer aandacht voor het gebied te generen, in lijn met de toekomstige UNESCO Man & Biosphere Reserve-status en de visie die de Noordelijke Maasvallei-gemeentes hebben laten opstellen. Met de grote hulp van de Nationale Postcode Loterij trachten wij te voorkomen dat er gaten in het Maasheggengebied vallen, overall waar dit dreigt te gebeuren. Zowel in het beleid, als vaak letterlijk door het regelen van beheer en beheersgeld en door het zelf uitvoeren van beheer. Zo geven wij het goede voorbeeld. Aankoop van gronden of randen met heggen wordt toegepast waar geen andere redding mogelijk is. Het ruilen en pachten van gronden schuwen wij evenmin als daarmee de lengtes veiliggestelde heggen buiten de reservaten toenemen.

Heggen, bomen en poelen

Heggen zijn niets zonder knotbomen, overstaanders en poelen. Mede dankzij het Prins Bernhard Cultuurfonds zijn wij in staat geweest een inhaalslag te maken met het wegwerken van achterstallig onderhoud. Aan de Limburgse kant doen wij er alles aan de laatste heggenensembles te redden en onder beheer te krijgen. We beheren heggen voor de gemeentes Mook-Middelmeer, Gennep, Bergen aan de Maas en Boxmeer. Binnen het Collectief Deltaplan Landschap streven wij ernaar de Maasheggen zoveel mogelijk te bufferen met chemievrije randen. Ook onderzoeken wij de mogelijkheid om die randen bloemrijk en insectenrijk te krijgen.

Water vasthouden of doorgeven

Complex is het beleid in de Maasvallei vooral als je naar de waterberging en de noodzaak van doorstroming kijkt. Rijkswaterstaat wil het water liefst zo snel mogelijk kwijt. Hoe men daar in Rotterdam over denkt, weten wij niet. Maar het mag verbazen dat de waterschappen op alle in de Maas uitmondende beken en weteringen vooral het devies hebben

gekregen het water zo veel en zo lang mogelijk vast te houden. In de meetmethoden van Rijkswaterstaat voor belemmering op de doorstroming van rivierwater worden heggen beschouwd als 'gesloten stenen muren'. Dan kun je je voorstellen dat een stuk of honderd heggen, haaks op de stroombaan van de rivier, bij hoogwater een opstuwende werking hebben waar je u tegen zegt.

Echte bottleneck

Daar kun je het mee eens zijn of niet. Maar misschien ligt de echte bottleneck der bottlenecks wel bij de uiterst krappe doorgang bij de spoorbrug van Mook. In de vallei ten zuiden van die brug vormt zich bij hoogwater een enorme badkuip, die daarna langzaam leegloopt. En er ligt nog een brug met

Foto: Lars van Peij

vast talud in de Maasvallei bij Oeffelt/Gennep. Nu is voorgesteld dit voor een deel weg te graven en de brug op te rekken. Landschaps- en natuurorganisaties, alsmede de gemeentes, zijn bereid dit project (het zogenaamde Koploperproject) te accepteren en in de tijd naar voren te halen, wat ingrijpende gevolgen voor de Maasheggen ter plaatse zal hebben. De vele kilometers heggen die hiervoor moeten wijken moeten elders terugkomen en beschermde dieren zoals de das moeten ook gecompenseerd worden. Anders dan bij de compensatie van de heggen, moet dit voor de das in zijn huidige leefgebied gebeuren, en niet elders. Het Koploperproject moet bij hoogwater gaan zorgen voor een bepaalde minimale daling van het waterpeil. Zeer waarschijnlijk kunnen meer centimeters daling dan de minimale opgave gerealiseerd worden in het project. Deze extra centimeters daling moeten dan wel vertaald worden naar herstel (aanplant) van Maasheggen. Daartoe zijn inmiddels gebieden aangegeven waar meer heggen mogen komen, zonder nadelige gevolgen voor de waterveiligheid. Op overige plekken mogen geen heggen meer bij worden geplant, tenzij er elders of tegelijkertijd een ingreep wordt gedaan om peilverhoging te voorkomen.

Heggenveiligheid

Inmiddels hebben het Collectief Deltaplan Landschap en de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap buiten de reservaten een lengte aan 45 kilometer heggen duurzaam veiliggesteld. Zij zullen deze ook zelf beheren.

Hoe complex en weerbarstig ook, er is eindelijk zicht op een streek die serieus, met steeds meer trots en eigenwaarde en vanuit een vanzelfsprekendheid over zijn Maasheggen spreekt en vanuit die gedachte werkt en vooral *samenwerkt*. En dat is zowaar goed nieuws in de veertig jaar dat eerst Das&Boom en nu de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap zich ingezet hebben voor de Maasheggen.

Aankondiging Algemene Ledenvergadering

Op zaterdag 23 juni 2018 vindt in de ochtend te Beek-Ubbergen de jaarlijkse Algemene Ledenvergadering plaats. Natuurlijk bent u als lid van harte welkom.

Aansluitend biedt de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap (VNC) 's middags een excursie naar de Ooijpolder aan. De VNC heeft hier het landschap in het korte tijdsbestek van drie jaar een grote metamorfose laten ondergaan, mogelijk gemaakt dankzij een extra bijdrage van de Postcodeloterij. Er is hard gewerkt aan verbetering van de toegankelijkheid door de aanleg van wandel-, ruit- en fietspaden. Ook de aankleding van het landschap is zienderogen verbeterd: maar liefst 30 kilometer aan landschapselementen is aangelegd en onder duurzaam beheer gebracht. Rijke struweelhagen, natuurlijke slootkanten, bloemrijke stroken, knotbomen en geknipte heggen geven het landschap nu kleur.

Wilt u de Algemene Ledenvergadering bijwonen, stuur dan een mail naar info@nederlandscultuurlandschap.nl. Of stuur een kaartje naar Vereniging Nederlands Cultuurlandschap, Antwoordnummer 2501, 6573 ZX Beek-Ubbergen (postzegel hoeft niet, maar mag well!).

U ontvangt ongeveer twee weken van tevoren het definitieve programma met een routebeschrijving en de vergaderstukken. De vergaderstukken liggen dan ook ter inzage op het kantoor van de VNC. Bij uw aanmelding graag vermelden of u wilt deelnemen aan de excursie.

Cursus Heggenvlechten

Op 3 en 10 februari jongstleden vonden weer door de VNC georganiseerde cursussen heggenvlechten plaats. Tijdens de volgepakte cursusdagen leerden de cursisten van gecertificeerd heggenvlechter Lex Roeleveld de kneepjes van het vak. De cursus is mogelijk gemaakt door de steun van de Nationale Postcodeloterij.

Foto: Lex Roeleveld

Vrijwilligers gezocht voor miniatuurtuinen

De VNC is op zoek naar nieuwe vrijwilligers voor de miniatuurtuinen van het Landschapmuseum! Lijkt het je leuk om mee te helpen met het onderhoud van onze unieke Nederlandse landschappen op miniatuurformaat, gelegen nabij Huize Wylerberg in Beek-Ubbergen? Neem dan contact op met Charlotte Witte, via cwitte@nederlandscultuurlandschap.nl of 024 - 684 22 94.

Recordbedrag voor goede doelen

Op 15 februari vond het jaarlijkse Goed Geld Gala plaats. Dankzij de 2,9 miljoen deelnemers groeide de opbrengst van de Postcode Loterij het afgelopen jaar naar ruim 715 miljoen euro. Omdat de loterij de helft van de opbrengsten schenkt aan goede doelen, groeide ook deze bijdrage, met bijna 16 miljoen euro. De ruim 357 miljoen euro die de Postcode Loterij dit jaar doneert aan goede doelen is verdeeld onder 112 organisaties. In totaal heeft de loterij sinds 1989 ruim 5,4 miljard euro geschonken aan goede doelen.

Ook de VNC mocht dit jaar als vaste beneficiënt weer een bijdrage van €500.000 ontvangen.

vereniging NEDERLANDS CULTUURLANDSCHAP
Landschapmuseum

1 april opent ons Landschapmuseum weer de deuren!

In het Landschapmuseum komt de geschiedenis van het landschap tot leven; zowel binnen als buiten en zowel in het klein als in het groot. Op 1 april 2018 openen we weer de deuren voor bezoekers. We hopen u snel te mogen verwelkomen!

Wij worden gesteund door

